

Wnosząca odwołanie zwraca się do Trybunału o:

- częściowe uchylenie wyroku Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich z dnia 15 czerwca 2005 r. w sprawach połączonych T-71/03, T-74/03, T-87/03 i T-91/03⁽¹⁾ w zakresie w jakim oddalił on skargę w sprawie T-91/03, skierowaną przeciwko decyzji pozwanej COM(2002)5083 wersja ostateczna z dnia 17 grudnia 2002 r. w sprawie postępowania na podstawie art. 81 TWE;
- ewentualnie, stosowne obniżenie grzywny nałożonej na skarżącą w art. 3 decyzji z dnia 17 grudnia 2002 r. i dalsze stosowne obniżenie ustalonej w podważanym wyroku kwoty odsetek liczonych od powstania zawisłości sprawy i odsetek za zwłokę;
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania w całości.

Zarzuty i główne argumenty:

Odwołanie przeciwko ww. wyrokowi Sądu Pierwszej Instancji jest w opinii wnoszącej to odwołanie uzasadnione błędnym zastosowaniem zasad postępowania i naruszeniem prawa wspólnotowego.

1. Zarzuca ona, że w niniejszym przypadku - zgodnie z powszechnie obowiązującą w systemach prawnych Państw Członkowskich i Wspólnoty, a także mającą zastosowanie w stosunku do państw trzecich zasadą *ne bis in idem* - należało dokonać zaliczenia kary nałożonej uprzednio w Stanach Zjednoczonych Ameryki na wnoszącą odwołanie. Stanowiący naruszenie tej zasady, a wskutek tego - zasady sprawiedliwości materialnej - zupełny brak uwzględnienia sankcji nałożonych wcześniej za granicą stanowi jej zdaniem naruszenie prawa i nie wchodzi w zakres swobodnego uznania rozstrzygających w tej sprawie urzędów i Sądu Pierwszej Instancji.
2. Podwyższenie kwoty grzywny o 35 % w związku z zarzucanym zajmowaniem wyłącznej pozycji przywódcy kartelu [Ringleader] jest nieuzasadnione, ponieważ nie dają ku temu podstawy ani niepodważalne okoliczności faktyczne ani sprzeczne stwierdzenia samego Sądu Pierwszej Instancji. Naruszono również prawo wnoszącej odwołanie do obrony, gdyż z zarzutów Komisji nie wynika jasno, że chciała jej ona przypisać wyłączną pozycję przywódcy kartelu.
3. Sąd Pierwszej Instancji nie wypowiedział się jasno w przedmiocie podniesionego przez wnoszącą odwołanie zarzutu, zgodnie z którym jej prawo do obrony zostało w odniesieniu do jej wywodów i przedłożonych przez nią wniosków dowodowych nieodwracalnie naruszone wskutek niedostatecznych umiejętności językowych zajmującej się sprawą grupy członków Komisji.
4. Niedoceniono wkładu we współpracę, jaki miał miejsce ze strony wnoszącej odwołanie. Z uwagi na to iż wkład ten jest co najmniej tak samo wartościowy jak wkład poczyniony przez inne strony, jest ona w swej opinii dyskryminowana - ze względu na znacznie mniejsze, w porównaniu z innymi stronami, obniżenie kwoty grzywny.
5. Nałożone grzywny są nieproporcjonalnie wysokie, ponieważ nie uwzględniono trudnej sytuacji finansowej, w jakiej znajdowała się wnosząca odwołanie w chwili wydawania

decyzji. Komisja i Sąd Pierwszej Instancji nie mogą zakładać, że przy wymierzaniu sankcji nie należy co do zasady uwzględniać gospodarczej zdolności finansowej; przeciwnie, muszą one w każdym przypadku sprawdzić, czy dany podmiot jest w stanie ponieść gospodarczy ciężar wymierzonej sankcji.

6. Wreszcie, błędnie ustalono wysokość odsetek: szczególnie wysokie odsetki liczone od powstania zawisłości sprawy stanowią dodatkową karę, dla której brak jest podstawy prawnej.

⁽¹⁾ Dz. U. C 205 z 20.08.2005

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Bundessozialgericht z dnia 5 lipca 2005 r. w sprawie Aldo Celozzi przeciwko Innungs-krankenkasse Baden-Württemberg

(Sprawa C-332/05)

(2005/C 281/15)

(Język postępowania: niemiecki)

W dniu 12 września 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Bundessozialgericht (Niemcy) z dnia 5 lipca 2005 r. w sprawie Aldo Celozzi przeciwko Innungskrankenkasse Baden-Württemberg.

Bundessozialgericht zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytanie:

Czy z uregulowaniami pierwotnego lub wtórnego prawa Wspólnoty Europejskiej (w szczególności z art. 39 WE [wcześniej art. 48 TWE], art. 3 ust. 1 i art. 23 ust. 3 rozporządzenia (EWG) nr 1408/71, art. 7 ust. 2 rozporządzenia (EWG) nr 1612/68⁽¹⁾) zgodne jest, by zatrudniony w Niemczech pozostający w związku małżeńskim pracownik migrujący, którego współmałżonek ma miejsce zamieszkania w innym Państwie Członkowskim, stale otrzymywał zasiłek chorobowy obliczany w oparciu o wynagrodzenie netto, którego wysokość wynika z zaszeregowania pracownika do grupy podatkowej nadanej mu w karcie ewidencji dochodów i podatków (Lohnsteuerkarte) bez wstecznego uwzględnienia późniejszej, korzystniejszej dla niego zmiany zaszeregowania podatkowego związanej ze stanem cywilnym?

⁽¹⁾ Dz.U. L 257, str. 2.